

HABOS LÁSZLÓ

VERSEK

ősz van...

ősz van és csend
 szeretem az őszi csendet
 ahogy észrevétlen átölel
 és nem enged bánatosan sírni

se jókedvvel hangosan nevetni
 csak figyelni enged és látni
 s látom ahogy nesztelen földet ér
 a vöröses majd röviddel később

a rozsdásbarna és vele a sárga falevél
 s lábam mellett hangyák szorgoskodnak
 a rothadó alma körül az elszáradt fűben
 s egy eltévedt sárgarigó röppen

és nekem dalol a kopasz almafa ágáról
 s a frissen darált szőlőlé illata száll
 a késői szüretelők távoli kertjéből
 s a felhőtlen ég némán hozzám szól

és mutatja, hogy merre kell mennem
 s röpke életemnek huncut percei
 észrevétlen elsöknek az őszi csendben

csengettek...

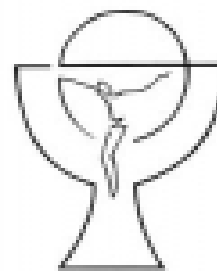
csengettek
 s dicséretről zengett ének és a pap oltár mögé lépett
 ajtót nyitok
 s az elnehezült bűnbánó csendben a hívek egyenként
 térdre ereszkedtek

kezet nyújt a vendég
 az atya ki minden áldott nap remélt boldog mert
 tékozló fia végre hazatért
 s teríték vacsorára

szent kenyérré vált a misztériumban és vérenek ereje
 rejtőzik a borban
 és gyújtok gyertyát
 mert le kell tennem terheit a napnak meghagyva súlyát
 az őszinte szavaknak

ez misztérium...

koldus tenyerébe ejtett pénz remény
 néhány lépésnyire a bolt és lesz kenyér és lesz bor és
 oltár is
 a megrongált régi padból mert ez misztérium ragyog a
 telihold megosztott falatok felváltva nyelt
 kortyok és őszinte mosolyok az el nem múltó
 időbe rejtve a remény, hogy lesznek még
 estélyibe öltözött nappalok mert örök a
 misztérium tündökölnék ezernyi csillagok és te
 vagy a fenséges Úr s én a szótlan szolgál az
 ölelésre vágyó koldusod

X-X-X-X